

SIVARI

NUMERO 2 HUHTIKUU 1990

LAKKO ALKOI

10:30 Kokoontuminen Vanhan musiikkisalissa

11:00 Informaatiotilaisuus sivareille

11:30 Lehdistötilaisuus

12:00 Mielenosoitus

Ketju puolustusministeriöstä työvoimaministeriöön
Aamukamman sahaus

13:00 Ruokatauko

14:00 Keskustelutilaisuus Vanhan musiikkisalissa

Alustaa Thomas Hackman

16:00 Ohjelmaa Rauhanasemalla

20:00 Illanvietto Vanhalla: liris-bileet

500 kg lihaa

O'Froikkarit + muita esiintyjä

Levitators

Mitä nyt?

Siviilipalvelusmiehet ovat päättäneet aloittaa maanlaajuisen lakon huhtikuun 23. päivänä 1990. Lakkoa koskeva varoitus on jätetty valtioneuvostolle tiedoksi maaliskuun 13. päivänä kuluvaan vuotta. Lakon tarkoituksena on vaikuttaa uuden siviilipalveluslain valmisteluun. Siviilipalvelusmiesten keskeiset vaatimukset ovat:

- siviilipalvelusajan lyhentäminen
- siviilipalvelussäädösten valmisteluvastuun siirtäminen puolustusministeriöstä työministeriöön
- aseistakieltäytyjien rangaistusten lieventäminen
- siviilipalveluksen mahdollistaminen yksityisoikeudellisissa yhteisöissä.

Lakon aikana siviilipalvelusmiehet tekevät työtä yleishyödyllisissä järjestöissä. Lakkoa on tarkoitus jatkaa siihen asti, kunnes yllä olevissa vaatimuksissa on päästy hyväksyttävään ratkaisuun. Lakon jälkeen palveluksen suorittaminen jatkuu normaalissa järjestyksessä. Asiallisen siviilipalvelusmahdollisuuden takaaminen aseelli-

sestä palveluksesta vakaumuksensa vuoksi kieltäytyville on kansainvälisesti tunnustettu ihmisoikeus, jonka puolesta toimiminen on moraalisesti oikeutettua, vaikka laki ei siviilipalvelusmiehille lakko-oikeutta takakaan.

Siviilipalvelusmiesten lakko ei kohdistu opetus- tai siviilipalveluslaitoksia eikä niiden henkilökuntaa vastaan. Lakon ainoa tarkoitus on painostaa päätöksentekijöitä. Lakkokomitea tukee laitosten suhtautuvan asiallisesti ja ymmärtäväisesti syntyneeseen tilanteeseen.

SIVIILIPALVELUSMIESTEN
LAKKOKOMITEA

SIVARIT ALOITTAVAT UUDEN LUVUN KANSALAISSOTTELEMATTOMUUDEN HISTORIASSA

Surullisen kuuluisa Lex Pihlajamäki, jolla siviilipalvelusai-kaa pidennettiin 12 kuukaudesta 16 kuukauteen synnytti myös uuden ilmiön: sivarilakon. Keväällä 1987 pidetyllä siviilipalvelusmiesten lakolla saavutettiin käytännön tuloksia, lentokentät poistuivat palveluspaikkojen joukosta, ja näin annettiin kuolinisku lakiin kirjatulle tavoitteelle militarisoida siviilipalvelu tekemällä siitä ensisijaisesti palo- ja pelastuspalvelua.

Maaliskuussa 88 sivarit demonstroivat paremman vaihtoehtopalvelun mahdollisuutta työskentelemällä vapaaehtoisesti kansalaisjärjestöissä. Tällä kertaa kysymys oli työvoimaministeriön siunaamasta "toimintapäivästä". Keväällä 89 järjestettiin jälleen yhden päivän lakko, joka oli lähinnä mielenosoitus siviilipalvelulain uudistamiseksi.

Vuonna 1987 viranomaiset olivat sivarilakon edessä ymmällään, aluksi puhuttiin jopa "asevelvollisten kapinasta", mutta lopulta rangaistukset jäivät vain päivän ylivalveluun. Viime vuonna sekä julkisuus että viranomaiset pitivät "sivarien peuhapäivää", normaalina kevään luonnonilmiönä.

Koska lyhyet "toimintapäivät" ovat selvästikin ehtyneet taistelumuotona, halusi Vaasan ammatillisen kurssikeskuksen siviilipalvelusmieskurssi syksyllä 1989 panna kovat piippuun: sivarit on saatava "oikeaan" lakoon. Kurssin aloitteesta muodostettiin valmisteleva komitea, joka jätti maaliskuussa työministeriölle lakkovaroituksen. Huhtikuun 23. alkava sivarilakko on jotakin vallan muuta kuin aiemmat peuhapäivät. Lakko-toimikunnan päätöksen mukaan mitään aikarajaa ei lakolle ole lyöty lukkoon: ainoastaan selvät vaatimukset, joihin valtiovaltaa vaaditaan suostumaan lakon lopettamiseksi.

Aseistakieltäytyjäliiton palkkaama projektisihteeri, "lakkokenraali" Yrjänä Rankka sanoo, että kyseessä on Suomessa ennenkuulumaton kansalaistottelemattomuuden muoto, voimakain käytettävissä oleva keino totaalkieltäytymisen jälkeen. "Lakko-oikeuttahan ei siviilipalvelusmiehellä lain mukaan ole, vaan ainoastaan velvollisuus or-

jallisesti suorittaa kaikki hänelle annetut työtehtävät rangaistuksen uhalla.

Lakkoon osallistunut siviilipalvelusmies voi pahimmassa mahdollisessa tapauksessa joutua kokemaan mielipiderikollisen kohtalon: häkki heilahtee, ellei ole valmis myymään periaatteitaan".

Kukaan ei tiedä miten sivarilakossa käy. Aloite tuli palvelustaan suorittavilta miehiltä, ei Aseistakieltäytyjäliiton piiskureilta. Siitä huolimatta liitossakin kuulee mielipiteitä, että sivarit ovat valtaosaltaan vellihoisuus- ja, jotka eivät halua/osaa/uskalla puolustaa oikeuksiaan. Rankka, joka muuten itse on totaali, sanoo kuitenkin ettei pessimismille ole syytä: "Lakkoon on ilmoittautunut n. 200 sivarista ja lisää ilmoittautumisia saadaan kaiken aikaa. Tämä varmistaa sen, että lakko voidaan toteuttaa, jos tyydyttävään sopimusratkaisuun ei ennen alkamisajankohtaa, 23. huhtikuuta, ole päästy". Tähän mennessä viranomaiset eivät ole vastanneet. Ainoa reaktio on ollut työministeriön siviilipalveluslaitosten esimiehille toimitama ohje rangaistuksista. Toisin kuin aiempien toimintapäivien yhteydessä esimiehiä kehoitetaan tarkoin ilmoittamaan ministeriölle lakoon osallistuvien lukumäärä.

Siviilipalvelusta suorittaa noin 800 miestä palveluspaikoilla, joita Aseistakieltäytyjäliiton rekisterissä on peräti 394. Parisataa lakkohalukasta on todella vähän verrattuna siihen, että aiempiin toimintapäiviin osallistui sivarien reilu enemmistö, sanoo epäilijä. Agitaattorit vastaavat, ettei entisiä lukuja kukaan ole odottanut eikä se ole realistakaan, koska takarajaton lakko tekee vankeusrangaistuksista todennäköisempiä ja kynnys osalolistumiselle on selvästi korkeampi. Työministeriön ohjeiden mukaan esimiesten on pantava poliisi asialle jos sivari ei ilmesty palvelupaikalleen 5 päivän kuluttua. Ohjeet eivät kuitenkaan ole niin yksiselitteiset kuin luulisi: ministeriö korostaa, että syytteiden nostaminen edellyttää "perusteltua syytä olettaa, että sp-mies ei ottaisi ojentuakseen kurinpitörangaistuksesta".

Aseistakieltäytyjäliiton lakiasiainsihteeri Jouni Salminen

ei kuitenkaan jaksaa uskoa, että viranomaiset todella lähtisivät syytteiden tielle. Hyvällä syyllä voidaan näet uskoa, että lakkolaisten joukosta löytyy ainakin viisikymmentä militanttia nuorta miestä, jotka ovat valmiit jatkamaan lakkoa vankilankin uhalla. Viime vuonna siviilipalvelurikoksista nostettiin ennätysmäärä syytteitä eli 40 (vuonna 1988 16 kpl), jos lakkolaisia lähdetään tuomitsemaan kasvaa mielipidevankien lukumäärä kerralla moninkertaiseksi. Aseistakieltäytyjäliitto on jo ollut yhteudessa Amnesty Internationaliin, jotta se tunnustaisi lakon vuoksi mahdollisesti tuomitettavat mielipidevangeiksi.

Kävi niin tai näin, ainakin on yksi tyytyväinen osapuoli. Asevelvollisuuden vastustamista korostava siipi näet uskoo ettei aseistakieltäytyjäliike ole entisensä sivarilakon jälkeen. "Itse olen sitä mieltä, että epäonnistuessaan lakko pitkällä tähtäimellä olisi parempi vaihtoehto" - järkeilee Raimo Koski, AKL:n hallituksen ja totaali- ja valtuuskunnan jäsen "Syytä on oma kokemukseni osoittaiskieltäytymisestä: kuukausi vankilassa oli tehokkaampi ja mieluisampi muistella kuin 11 kk sivarissa. Tärkein scuraus olisi totaalin määrän nousu. Osa olisi suoraa seurausta lakosta ja loput sitä, että totaalkieltäytyminen koettaisiin ainoaksi todelliseksi vaikuttamismahdollisuudeksi. Liittoa tämä radikalisoisi ja selväpiirteisempi linja olisi tietty etu sekkin. Liiton kokemukset nykyisen lain aikana, Jehovan todistajien vapautus ja esim. Espanjan tilanne todistavat radikaalin linjan menestystä".

Solidaarisena miehenä Koski kuitenkin toivoo sivarilakolle menestystä. "Voisi kuvitella sen voivan jopa innostaa varusmiehiä samoin keinoin vaatimaan parannusta oloihinsa".

"Lakko on rohkaiseva esimerkki siitä, ettei kaikkea siviilirohkeutta 90-luvun itsekeskeyssypainotteisen arvomaailman Suomessa ole vielä kuopattu", hehkuttaa Yrjänä Rankka.

Mitähän muuten tapahtuisi, jos varusmiehet...

Tuomo Lankla

SIVIILIPALVELUASETUS KUMOTTU TOISTAISEKSI ESPANJASSA

SIVARIn numerossa 6/89 kerrottiin Espanjassa paikallisen aseistakieltäytyjäliikkeen MOC:n totaaleille Barcelonassa annetuista tuomioista. Jose Maria Moragriega ja Carlos Hinojosa tuomittiin 13 kuukaudeksi vankeuteen. Tuomio oli lähes minimi, rankimman kautta olisi voitu pojille lyödä jopa kuusi vuotta kakkua. Molemmat ovat kuitenkin vapaalla jalalla eikä kukaan tiedä milloin tuomiot aiotaan panna täytäntöön. Hinojosa ja Moragriega joutuvat näet istumaan sotilasvankilassa ja täytäntöönpano riippuu siitä milloin armeija katsoo ajan kypsäksi. Tällä hetkellä armeija ei halua negatiivista julkisuutta.

Armahdus veteraaneille

Muutama päivä Barcelonan oikeudenkäynnin jälkeen hallitus julisti armahduksen noin 20 000 miehelle, jotka olivat julistaneet itsensä aseistakieltäytyjiksi ennen kuin laki siviilipalvelusta astui voimaan (1984) ja olivat tuolloin yli 18-vuotiaita. Hallituksen päätöksellä heidät vapautetaan kaikesta palvelusta ja siirretään reserviin.

MOC toteaa, että hallituksen päätös on julkisuudelle tarkoitettu trikki, sillä viranomaiset eivät olisi mitenkään kyenneet kutsumaan näin suurta joukko siviilipalveluun. Palvelu- ja koulutuspaikkoja ei ole tarpeeksi, mm. MOC:n kampanjan ansiosta, jonka vuoksi monet laitokset peruuttivat anomuksensa toimia siviilipalvelulaitoksina. (ää): Amnestiaan MOC vastasi kehottamalla kaikkia "vanhoja" kieltäytyjiä protestoimaan päätöstä vastaan. Joulukuun 22. pñä Madridissa pidettiin parlamentin edustalla mielenosoitus, jossa kieltäytyjät polttivat armahduspapereitaan.

Siviilipalveluasetus hyllylle

MOC:n taktiikkaan kuuluvat totaalkieltäytyjien ilmoittautumiset sotilasviranomaisille, jolloin miehet, joiden tulisi olla joko vankilassa, siviilipalvelussa tai armeijassa käyvät tervehtimässä sotilaspiirejään ja vahvistavat kieltäytymisensä palveluksesta. Näiden esiintymisten yhteydessä joitakuuta on silloin tällöin pidätetty. Helmikuun 23. päivän ilmoittautumisten yhteydessä pidätettiin Barcelonassa Joan Cruz ja Joan Behnake ja Burgosissa Guillermo de la Cuesta, Fernando Nicasio ja Carmelo Sanz. Pidätyksiä seurasi korkeimman oikeuden päätös, jolla siviilipalvelua koskeva asetusta julistettiin pätemättömäksi. Espanjan viranomaiset eivät suinkaan ole hävittämässä

MIKSI SIVIILIPALVELUS- MIEHET LAKKOILEVAT ?

siviilipalvelua, mutta palvelun käynnistämisen yhteydessä esiintyneiden "komplikaatioiden" vuoksi - siis totaali-kieltäytymisen joukkoluonteisuuden ja valtion kyvyttömyyden vastata yhtä mittavalla repressiolla - korkein oikeus päätti, että palveluksen toimeenpano keskeytetään. Taustalla oli sekä puolustusministerin että aseistakieltäytyjäliikkeen maltillisen siiven - AOC (Espanjan aseistakieltäytyjäyhdistys) - aloite.

Hallitus ja "kittit" kieltäytyjät löytävät tolsensa ?

Puolustusministeri Serra haluaa kiillottaa kuvaansa ja on nyt (oman hallituksensa) "epäoikeudenmukaista" siviilipalveluasetusta vastaan. AOC puolestaan on jo pitkään kamppailut "oikeudenmukaisen" ja "ei-syrjivän" siviilipalvelun aikaansaamiseksi. AOC näkee ongelman siinä, ettei sille annettu tilaisuutta lausua kantaansa ennen asetuksen säätämistä. Nyt AOC kehottaa aseistakieltäytyjiä kieltäytymään siviilipalveluksesta niin kauan kunnes uusi - ja "oikeudenmukainen" -asetus on annettu.

MOC näkee tällä hetkellä vaaran "kilttien" kieltäytyjien ja hallituksen intressien sulautumisessa. MOC:n poliittikana on voimistaa insumision-kampanjaa (tottelemattomuutta asevelvollisuutta vastaan eli joukkomittaisista totaali-kieltäytymistä) ja muistuttaa, ettei aseistakieltäytyjäliikkeen tavoitteena ole "aseistakieltäytyjien oikeuksien puolustaminen" vaihtoehtopalvelussa vaan taistelu militarismia vastaan.

Siviilipalvelusmiesten lakko alkaa 23.4.1990. Vaikka monet ihmiset ovat samaa mieltä siviilipalvelusmiesten kanssa lakon tavoitteista pitävät he lakkoa liian järeänä aseena. Usein kuulee, että pitäisi käyttää loppuun kaikki muut keinot ennen kuin rupeaa rikkomaan lakia. Lisäksi lakkohan kääntyy ensisijaisesti palveluspaikkoja vastaan, koska nämähän jäävät ilman siviilipalvelusmiesten työpanosta.

On totta, että lakko on varsin järeä keinona yrittää vaikuttaa siviilipalvelusjärjestelmään, mutta on myös totta, että aseistakieltäytyjät ovat tehneet kaikkensa, ettei lakkoa tarvitsisi käyttää. Aseistakieltäytyjäliiton edustajat ovat nykyisen lain voimaolon aikana tiedottaneet päättäjille varsin selvästi nykyisen järjestelmän puutteista. Ministereitä ja korkeita virkamiehiä on käyty tapaamassa, eduskunnassa on annettu lausuntoja, puolueita varten on laadittu muistioita ja poliitikoihin on pidetty yhteyksiä. Samalla aseistakieltäytyminen on ollut esillä julkisuudessa, joten kukaan, jo-

ka vähääkään seuraa tiedotusvälineitä ei voi väittää, ettei tietäisi mihin väliaikainen siviilipalveluslaki on johtanut.

Kuten aikaisemmin aseistakieltäytymisen historian aikana on käynyt, pelkkä puhuminen ja muistioitten laatiminen ei riitä. Ei myöskään riitä, että parikymmentä totaali-kieltäytyjää istuu vankilassa. On pystyttävä osoittamaan, että siviilipalvelusmiehet ovat oikeudenmukaisissa vaatimuksissaan tosissaan, ja ovat valmiita toimimaan vaatimustensa puolesta. On pystyttävä osoittamaan, että totaali-kieltäytyjät ovat vain "jäävuoren huippu", että tyytymättömyys siviilipalvelusjärjestelmään on syvä ja laajalle levinnyttä.

Lakon tarkoituksena ei ole lamaannuttaa siviilipalveluspaikkojen toimintaa. Siviilipalvelusmiehiä on sen verran vähän, että palveluspaikkojen on yleensä helppoa järjestää korvaavaa työvoimaa. Lakon tarkoituksena ei ole myöskään horjuttaa ministereitten tai virkamiesten asemaa. Lakon tarkoituksena ei ole luoda tilannetta, jossa

järjestelmä riistyy viranomaisten hallinnasta. Tarkoituksena on luoda tilanne, jossa valtio joutuu tekemään muutoksia järjestelmään, jotta se ei riistäytyisi hallinnasta.

Lakossa siviilipalvelusmiehet asettavat itsensä alttiiksi. Valtiolla jää pelkistetysti kaksi toiminnan ääri vaihtoehtoa: joko rangaista kaikki tai hyväksyä vaatimukset. Lakkoon osallistuu ainakin 200 siviilipalvelusmiestä, joten kaikkien rankaiseminen, ainakaan vankeudella, on epätodennäköistä. Lisäksi vaikuttaa siltä, että viranomaiset olisivat ottaneet lakkovaroituksen tosissaan. On mahdollista, että osa lakon vaatimuksista toteutuvat jo ennen lakon alkamista.

Siviilipalvelusmiesten on kuitenkin varauduttava tiukka toimintaan. Mikään ei tule itsestään aseistakieltäytymiseen liittyvissä asioissa. Itsestään selvienkin oikeuksien puolesta on aina jouduttu kamppailemaan.

Thomas Hackman

Aseistakieltäytyjä

Herra presidentti kirjoitan teille kirjeen jonka ehkä luette, jos teillä on aikaa.

Sain juuri postista kutsuntapaperini ja kutsun tulla armeijaan keskellä viikkoa

herra presidentti en minä tahdo sotaa en ole täällä että tappaisin toisia.

En tahdo ärsyttää kun sanon kätkemättä olen tehnyt päätökseni kieltäydyn aseista.

Boris Vian: "Le Deserteur"

Huomisaamuna minä suljen oveni katson elämäni ja olen kadulla.

Aion puhua hiljaisuuden edessä herrahissiiä ei tarvita vain ihmisrohkeutta

jos veren on vuodettava vuodattakaa omanne te olette hyvin suuri herra presidentti

ja jos minua haluatte kertokaa poliiseillenne ei minulla ole aseita ja että he voivat ampua. (suom. Pirkka Nurminen)

Boris Vian (1929-59) oli Ranskan ja Pariisin St. Germain-kaupunginosan kulttuurihahmoja 50-luvulla. Nuorena syöpään kuollut Vian ehti toimia myös insinöörinä, näyttelijänä, lehtimiehenä ja muusikkona. Lauhansa Le Deserteur hän kirjoitti vuonna 1958 Ranskan Algeriaa vastaan käymän siirtomaasodan johdosta, jota hyväksikäyttäen de Gaulle nousi valtaan ja joka ajoittain sanoi lähes puoli miljoonaa ranskalaista sotilasta.

SIVARI

ISSN 0780-1696

SIVARI-lehti on Aseistakieltäytyjäliiton julkaisema jo kymmenen vuotta liian kovaa linjaa vetänyt mielipidelehti, joka ilmestyy kuudesti vuodessa.

11. vuosikerta

Aseistakieltäytyjäliitto ry.
Ranhanasema, Veturitori
00520 HELSINKI
90-140427

TOIMITUS

Tuomo Lankila
vastaava päätoimittaja
90-140 427

Tommi Lindh
AD

Toimittajat:
Kai Artes
Tobias Hoch
Yrjänä Rankka
Pirkka Nurminen

Valokuvaajat:
Nanni Akkola
Petri Koivumäki

ILMOITUKSET:
Mediasilta Oy
Juha Keltti
PL 6
01361 VANTAA
90-8747661

Painopaikka:
LEHTISEPÄT OY
Pieksämäki 1990

Excubalibre

Torstaina 22.3.1990 KS

minun mielestäni

Mitä vahvempi armeija, sitä varmempi rauha

Lukiessani lauainta 17.3. päätoimittaja Erkki Laatikaisen mielipidettä Siivokolla, kiitin Luojaani siitä, että meillä Suomessa on enemmän laatikkaisia kuin siivareita.

Laatikaisen kirjoituksessa oli pähkinänkuoressa itsenäisen vapaan Suomen sielu. Siinä oli minun pappani ja isäni totuus, siinä oli monien nurmen alla nukkuneiden totuus, siinä oli monien veteraanien totuus.

Siinä oli myös totuus siitä, että Suomi on niin vapaa maa, että jotkut saavat palkalla asepalvelusta, että nämä tyypit ylittävät vielä jonkun lehden uutiskynnyksen, että he ylipaataansa saavat olla olemassa. Stalinin Suomessa he olisivat jo aikoja kadonneet vankileirien saaristoon.

Jotkut kuvittelevat, että täydellinen aseidenriisunta on rauhan tae. Hui ja hui! Mitä vahvempi armeija, sitä varmempi rauha. Ota selkoa sveitsiläisestä asepalvelukäytännöstä, ellet usko. Al-

pit yksinään eivät Hitleriä pysäyttäneet, vaan tieto Sveitsin armeijan vahvuudesta ja valmiudesta. Sveitsiä ja sveitsiläisiä tuntevana voi sanoa, että sotahulluus on heistä kaukana.

Parasta rauhankasvatusta on kansainvälisyyskasvatusta. Ennakkoluulo ja vieraan pelko on hyvä alusta vihalle ja sodalle. Tuntematon on helppo likvidoida. Toisaalta, jos sinulla on ystäviä muissa maissa, tunnet heidän tapojaan, tutustut heidän kulttuuriinsa, sisäistät heidän mentaliteettiaan, matka soitaan ja tappamiseen pitenee. Ystävää ei tapeta, ystävää rakastetaan.

Haluan sydämestäni kiittää Erkki Laatikasta ja muita laatikkaisia (lue: isänmaallisia), haluan kiittää omaa isääni sekä kaikkia Suomen sotaveteraaneja, haluan kiittää äitiäni sekä kaikkia Suomalaisia, jotka ovat auttaneet vapaudesta ja itsenäisyydestä.

LEENA NIEMINEN
Säynätsalo

Kaikkea sitä vaaditaankin

"Raukat vain menkoot merten taa!"
Tämän laulun sanat tulivat mieleeni, kun luin Keski-suomalaisesta ns. sivarien lakko-oikeista. Jo on aikoihin eletty, että nämä jo ennestään helpolla pääsevät kehtaavat vaatia tällaista. Suomen kunniaakaan armeijan sotilaat taistelivat maamme

itsenäisyyden puolesta, että me jälkipolvet saisimme elää vapaassa maassa. Hävetkoot pyllistelevät sivarit ja kunnioittakoot laillisen esivallan rajoja puolustaneita.

SIVILIPALVELUS-
AIKAA PIDENNETTÄVÄ

Rauhanarmeijoiden palveluksessa

Joskus sitä haluaa ärsyttää ihmistä ajattelemaan. Bussipysäkillä seisoo vanhempi mies, jolle tulee heitettyä: "On se hyvä että on armeijat olemassa. Missä muualla sitä tavallinen ihminen oppii toista ihmistä ampumaan kun siellä." Herra haukkoo henkeään. Eikä voi olla sanomatta: "Ei siellä ketään tappamaan opeteta." No, vielä yksi lausunto ja herran päivä on lopullisesti pilalla: "Oh se hyvä, että ne Liettuan sotilaspanarit haettiin sieltä melisarasta." Herran hatun alla kiehuu ja hän aloittaa kuin ulkoministerimme: "Se se se oli rikos. Väkisin vieraan vallan armeijaan." "Ei se mikään vieras valta ole. Neuvostoliiton rauhanarmeija. Niin monet maat vapauttanut. Ihan lakien mukaan. Pinnarit kurin."

Esa Kero

KU torst. 13.4.1990
Teekkarivänrikit valtasivat sivareiden järjestön

Kymmenkunta espoolaista teekkaria halusi viikko sitten heittää henkin viikkoon sitten la- massa olleen Teknillisen korkeakoulun sivariyhdistyksen. Ensimmäinen yritys kaatui kuitenkin maanpuolustushenkisten teekkarivänrikkien vastaiskuun.

Perustavaan kokoukseen il- maantui parikymmentä teekka- riieserviläistä Teres-järjestön aktiivijäsentä sekä Teknillisen korkeakoulun ylioppilaskunnan TKY:n pääsihteerin Mika Kolho. Uuden sivarijärjestön hallitusta valittaessa upseeriteekkarit asettivat omat ehdokkaansa ja valtasivat lähes koko hallituksen.

Kolho ei pidä ihmeellisenä sitä, että hän ylioppilaskunnan palkallisena virkamiehenä käy eri alayhdistysten kokouksissa rajaamassa niiden toimintaa. Sivarijärjestön valtaamista ei Kolho mukaan kuitenkaan voi si- joittaa lokeroon "teekkarihuu- moria".

Teekkarisivarit ovat pyytäneet apua Asestakieltäytyjälait- tolt ja Helsingin yliopiston rau- hanjärjestöltä Rauhanpiipulta. TKY:n säännöt sanovat, että sen alaisena toimivien järjestöjen jä- senistä määrätyn määrän pitää olla ylioppilaskunnan jäseniä, mutta mukaan pääsee myös sillä ehdolla, että on suomalainen.

